

Radar

• 3/65

Co si povíme v tomto Radaru?

Předně, P. Vojtěch nám píše o příjezdu J. Em. p. kardinála Berana do Říma. Pokračování o návštěvě u p. arcibiskupa v Mukařově by se mohlo zdát již věcí zastaralou, ale vzpomínka na bolestnou minulost nám poslouží, abychom si více cenili přítomnosti.

Přál bych si, aby neunikla Vaší pozornosti stráněčka o hladu ve světě a naší povinnosti bojovat proti němu, především bojem proti vlastnímu sobectví.

Zpráva o cestě do Vídně těž zabrala dosti místa /spolu s ilustračními záběry z činnosti kroužku/.

Na závěr upozorňuji všechny, že příští číslo vyjde koncem dubna, tj. po velikonočních. Doufám, že mě spousta velikonočních dopisů, jimiž zaplavíte redakci, donutí vydat Radar alespon dvaatřicetistránkový!

Není tomu dávno, co byla naše vlast středem pozornosti světového tisku, rozhlasu a televizního vysílání. Jak jsem slyšel, ve Spojených Státech přerušili dokonce normální vysílání, aby oznámili zprávu, která vzrušila celý svět:

Pan kardinál, J.Em. Josef BERAN arcibiskup pražský, přiletěl do Říma!

Měl jsem možnost přivítat osobně pana kardinála, hned půl hodiny po jeho příjezdu. Pozdravil jsem jej i jménem vás všech, jak mládeže tak i dospělých spolupracovníků.

Spolu s Mons. Plannerem, P. Polcem, kterého znáte z minulých táborů a ještě s jinými důstojnými pány, bydlícími v Římě, prožili jsme s Jeho Eminencí první šťastné a pohnuté chvíle ve Věčném městě. Z počátku to bylo trochu rušné. Auto, které odváželo pana kardinála z letiště, muselo přijet až k samým schůdkům leta-

dla, aby se zamezilo obléhání novinářů, fotoreportérů a televizních zpravodajů. Ovšem, tito jsou velice houževnatí ve svém povolání. V rychlosti se přestěhovali z letiště k Nepomucenu, kde pan kardinál bydlí a začalo obléhání zde. Bylo tedy nutno je alespoň trochu uspokojit krátkým setkáním pana kardinála s novináři a televizí.

Po nějaké době se vše uklidnilo a nás se naskytlá příležitost vyměnit v klidu několik slov se vzácným hostem. Nechtěli jsme jej ale příliš vyrušovat, neboť těch dojmů bylo jistě hodně a pak, měl se připravit na setkání se sv. Otcem, který oznámil, že jej přijme v soukromé audienci hned příštího dne. Mohu vás však ujistit, že těch několik chvil stačilo, abych se znovu přesvědčil o zájmu a lásce, kterou pan kardinál chová vůči mládeži. Jsem jist, že jej nezklamete, naopak, že ukážete, že jste jí hodni.

Setkání sv. Otce Pavla VI. s panem kardinálem bylo velmi srdečné. Na konci audience mu daroval papež umělecký náprsní kříž a pan kardinál sv. Otcí kříšťálovou vázu.

Pak to šlo rychle jedno za dru-

hým. Tajná konsistoř, při níž byli úředně jmenováni noví kardinálové, předání jmenovacího dekretu a přijímání návštěv. Po celé dva dny J.Em. pan kardinál přijímal návštěvy významných osobností, které mu přišly blahopřát. Za vás všechny jsem to udělal já a vyžádal jsem si zvláštní požehnání i pro vás.

Ve čtvrtek 25. února byla velká slavnost v bazilice sv. Petra, při níž sv. Otec odevzdal všem novým kardinálům odznaky jejich důstojnosti.

Dovedete si představit, že J.Em. pan kardinál má teď hodně práce a různých starostí. Přesto však jsem s ním již několikrát mluvil. V budoucnosti k tomu bude ještě více příležitosti. Buďte jisti, že jedním z nejdůležitějších předmětů rozhovoru budete vy - naše mládež. Rád bych podal panu kardinálovi co nejvíce a opravdu potěšujících zpráv. To však bude záviset od vás, jak se přičiníte!

P. Vojtěch

Kardinál

Pokračování

Když se pan arcibiskup vrátil z procházky, ohlásil mu brněnský pan biskup moji návštěvu zcela neformálním způsobem: "Josefe, čeká tady na tebe nějaká návštěva." Vcházím tedy do místnosti, která je společná oběma církevním hodnostářům - slouží jim jako jídelna a přijímací pokoj, a již mi přichází vstříc pan arcibiskup. Ano, je to on! I za těch 14 let, co jsem ho neviděl, se téměř nezměnil. Jenom ta dlouhá léta odloučení vyryla na jeho čele nové vrásky.

Podává mi ruku, na níž je velký arcibiskupský prsten, který líbám, a zve mě s vlídným úsměvem do svého pokoje. Ten je zrovna tak prostě zařízený jako pokoj pana biskupa brněnského: postel, pracovní stůl s několika židlemi, dvě skříně a ještě ně-

jaké drobnosti. Na stěně visí velký kříž a zarámovaná fotografie papeže Pavla VI.

A již začíná náš rozhovor. Nejdříve mi radostně ukazuje nový velký prsten, který dostal od sv. Otce za svou věrnost Církvi a to hned po svém propuštění na svobodu, jakož i pozvání na II. Vatikánský sněm. A potom vypravuje o těch dlouhých letech odloučenosti od své diecéze a svých věřících. Kde všude za ta léta musel být, jak ho komunisté vždy tajně převáželi z místa na místo, když se domnívali, že lidé vědí, kde je jejich arcibiskup internován, jak se k němu chovali ti, co ho hlídali a ještě o mnoha a mnoha dalších událostech. A to všechno říkal tak klidně, jako by to ani nebyla léta utrpení a strádání, ba naopak, často si i vzpomněl na nějaký veselý zážitek z těch let.

A potom se rozhovořilo o současné době a událostech, které se očekávaly. Mluvil i o tom, jak na něho věřící i po tolika letech odloučenosti nezapomínají, o jejich návštěvách zde i o jejich milých dárcích. /Některí totiž věděli, že si pan arcibiskup občas zakouří doutník, a tak aby neměl nouzi, mu vždy nějaký

přivezli nebo poslali. Musel by kouřit celé dny, aby je vykouřil./

A potom jsem zase mluvil já a pan arcibiskup poslouchal. Jak to vypadá v naší farnosti, kolik je tam kněží, jak chodí lidé do kostela a o mnoha dalších věcech, které pana arcibiskupa zajímaly.

K večeru měl potom pan arcibiskup v domácí kapliče krátkou pobožnost s promluvou a požehnáním. Bylo tam tolik věřících, jak z Mukařova, tak i z nejrůznějších míst republiky, že se do kaple nevešli a museli stát na chodbě. Nakonec všem udělil své požehnání a každému podal ruku, kterou všichni políbili.

Já jsem musel potom ještě jít s ním i s panem biskupem brněnským povečeřet. Nebyla to však žádná veliká a skvostná hostina s předepsanými způsoby chování, ale docela prostá večeře, spojená s přátelským hovorem.

Čas však velmi rychle utekl a já jsem musel svou návštěvu ukončit, protože večer jel jen jediný autobus do Prahy. Jen velmi nerad jsem se loučil, jak s panem arcibiskupem, tak i s biskupem brněnským.

500 milionů lidí v Africe, v Asii, Jižní Americe trpí hladu. Dalších 1.500 milionů se nemůže dosyta najíst: dvě miliardy lidí hladoví nebo trpí podvýživou! V Bolívii každé čtvrté dítě se nedožije jednoho roku. V severovýchodní Brazílii umírá 335 dětí z tisíce, zatím co ve Spojených Státech umírá pouze 48 dětí z tisíce.

Proč? Sobectví ovládá svět! Na jedné straně přepych, na druhé bída. My křesťané je chceme přemoci láskou a štědrostí.

Pro tebe láska znamená:

- Půjčit ochotně kamarádovi knížku, časopis, míč.
- Rozdělit se s ostatními o bonbony.
- Rád odpustit urážku, křivdu.
- Odříct si nějakou maličkost ve prospěch chudých a hladových.

TOTO JE PRAVÝ "PUST", KE KTERÉMU NÁS ZVE CÍRKEV SVATÁ!

M. B.

Slyšeli jste tu ránu? Atomová bomba, jak jsme ohlásili, opravdu vybuchla. Psaly o tom dokonce i noviny /ve Vídni/. Byl to ale docela nový druh bomby, jakou nemají ani Američané, ani Rusové /o Číňanech ani nemluví/, neboť nejen že nemá škodlivých následků, ale dokonce působí příznivě na lidský organismus.

Tedy: ve Vídni na nádraží zažil P. Ladislav první překvapení: kolik tam bylo lidí? Přesný počet si zjistíme na fotografii pana Novotného: mladí, staří, školáci, učnove, úředníci, zaměstnanci, podnikatele. Někteří museli jistě vstát ještě před šestou hodinou, aby přišli na nádraží včas. Sláva jim!

Odpoledne nás zaměstnal kroužek mladých. Opravdu zajímavé zasedání: od chování při tanci až k Dvořakovu Stabat Mater, pojednání o škodlivosti

kouření, dále o příjezdu p. kardinála Berana do Říma. A potom další diskuze ve volné debatě.

V neděli ráno - něco vážného: P. Ladislav nám mluví do duše o křesťanském postoji osobníma ve společenském životě. Pak mše svatá s kázáním nepříliš dlouhým. Po mši sv. na půl slova před kostelem se známými: pan Bartek /pozdravujte Petu!/, slečna Kejblerová, mládenci Hanzlovi, pan Šubert, atd. atd. Na shledanou večer!

Oběd v přátelském ovzduší kláštera na Rennwegu u P. Dominika.

Pan Malášek trpělivě čeká, až dokončíme svou debatu - a hladoví. Konečně, o půl čtvrté, zasedá i on k stolu. Malá Marijánka jej doprovází něžným zpěvem svých dokonale vyvinutých hlasivek.

Na Pulverturm-gasse odpoledne: Eđa Buchal s maminkou je první, koho potkáváme. V předsíni nás obírají c kabáty. Kolik asi Robi v šatně vydělal? Sál je téměř plný a ještě přicházejí další. Bufet pracuje plným tempem. Další známí! Rychle, tanečnice prý již na chodbě mrznou! Začíná se - po našem - besedou, /nacvičila Sisa Foltinová/. Velký úspěch, bude

VELEÚKLID
PULVERTURMGASSE
2-18

se opakovat /příště/. Stoprocentní muži: Patrik Kameš a Bohouš Kubeš-kdo by to do nich řekl? Vzbudili v sále mohutný potlesk. Ukázka meně a více vzorneho chování na veřejnosti: Mr. and Miss Kubešovi. Program na léto: DARNEY! Hravě překonáváme překážku vysokého jízdného. Stačí se pěkně usmát na tatínka, přitulit se k mamince a dovolení na tábor je tu: P. Dominik sbírá přihlášky. - Diapositivy z Gnadentalu, písničková všeho chut. Bufet hlásí: Vyprodáno! Náš program je u konce. Mládež je ale ještě v ráži: hraje se a zpívá do půl deváté - abychom potvrdili rodičům, že se kroužek končí nejpozději v osm hodin!

Večeře u paní Malechové, která hned nabízí P. Ladislavovi byt, kdyby náhodou chtěl zůstat ve Vídni na trvalo. Vlak ale odjíždí v 0,26^h ze Západního nádraží. Vroucí dík za nabídku, snad až příště.

U Novotných rychle složit vše do kufru a dát poslední srdečně:

Na shledanou všem!
Dobře jsme se měli,
rádi se viděli,
podruhé zas přijdem!

"Od začátku března až do konce dubna mám velikonoční prázdniny. Je-li to ale to docela far niente pro mě nic není, našla jsem si místo v Lausanne, na Ženevském jezeře. Pracuji zde v kanceláři, trochu píši na stroji, počítám astronomická čísla, zakládám všelijaké možné papíry, a vůbec, dosti se napracuji..."

Jsem tady v Lausanne hlavně kvůli řeči, protože bych jinak všechnu franštinu zapomněla. A pak mi změna vzduchu ještě nikdy nesškodila..."

Mana Vyskočilová

"Ich denke immer daran, wie schön es in Byholz und wie lustig unser Ausflug nach Zermatt war. Vielen Dank auch für die Zusendung der Jugendzeitschrift "RADAR" den ich immer, vom Anfang bis Ende lese. Leider hol-

pert es noch immer mit der tschechischen Schrift. Aber lesen kann ich schon ganz gut. Nur schreiben macht mir noch grosse Schwierigkeiten, die vielen "háčky" und "čárky" kann ich noch immer nicht richtig anwenden."

Míša Maršál

"My žijeme ze soboty na sobotu. To ale neznamená, že jsou jiné dny žalostně nudné a jednotvárné. Já jsem měla v poslední době divadelní zkoušky, protože si na mě vzpoměli, že bych se také mohla ukázat na jevišti. Bylo to jedno z několika představení, která pořádají Češi každou zimu v Lidovém divadle a sice "Inkognito", veselohra o pěti dějstvích od Jana Poláríka. My mládež jsme hráli žence a hrabačky, kteří se po práci sejdou v hospodě. Zpívali jsme písně, mezi jinými "Chodíme, chodíme", "Čerešničky, čerešničky", "Ej od Buchlova". Děj se odehrával na Slovensku. Na zkouškách bylo vždy veselo a tak jsem i mezi týdnem přišla do české společnosti, kde se vždy cítím jako doma."

Irena Kubešová

Koho dáme dnes za rámeček?
Já navrhuji:

Paní Schultze - Spohr z Berlína
/5 DM/
Sl. Štefkovou z Vídně /50 šil./
Pana Procházku z Kanady /1 dol./
Mařenku a Janu Vyskočilovy ze
Švýcarska /2.870 lir/
a dále celou řádku přátel z
Vídně, kteří využili přítomnosti
P. Ladislava a dali mu "nějakou
maličkost" na Radar!

Radarse pro to vůbec nezlobí
a svým známým ve světě ze srdce
děkuje!!!

MÁME NA SKLADĚ:

+ Obálku prvního dne vydání švýcarských novin z 8. března 1965.
Hodnoty: 5, 10, 20, 50.

+ Několik zajímavých rakouských novin:

- Wien lädt zur WIPA 1965
- Stockmalve
- 125 Jahre ö. Eisenbahnen
- 15 Jahre v. Unternehmungen.

"Hody, hody, doprovody,
dejte vejce malovaný....."

i v roce 1965 přeje RADAR všem
příjemné velikonoce!

Z
D
N
A
R
O
C
E
1
9
6
5

Březen 1965

P. Ladislav, FOGLIZZO / To, Italia.